

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Institutio Vitæ Ad Exemplar Passionis Domini Et Salvatoris Nostri

Sgambata, Scipio

Dillingæ, 1686

Cap. II. Primam Beatitudinem Perfectorum esse Paupertatem Spiritûs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53753)

perbia, fleat avaritia, fleant omnes pravi affectus, fleant omnes muliebres & ignavæ animi nostri affectiones, sed seipsas fleant, nos illis liberi læti & hilares simus. Vertamus terga impiæ civitati, hoc est malæ vulgi consuetudini, nunquam ad eam reversuri, & ad Calvariam eamus, quò Caput nostrum, ac Patris Sipientia præit.

CAPUT II.

Primam Beatitudinem Perfectorum esse Paupertatem Spiritûs.

ET crucifigentes eum, diviserunt vestimenta ejus mittentes sortem, quis quid tolleret. Et erat titulus causæ ejus inscriptus. Rex Judæorum. Hæc B. Marcus. Octo Beatitudines, quas Dominus enumerat, statui perfectorum convenire nemo dubitabit: perfectionem enim beatitudo consequitur. Christus igitur in cruce fixus virum perfectum & beatum, quantum in hac misera & ærumnosa vita beatitudinem consequi possumus, indicabit. Sed quæ potest beatitudo esse in tam

Marc.

25.v.24

Eccl. 26.

acerbo cruciatu? Nimirum inepta hæc interrogatio est, Beatitudinem enim anima obtinet, cruciatur verò corpus. Et licet ea sit animæ corporisque connexio, ut impossibile nobis videatur, altero extrema supplicia ferente, alterum summa voluptate perfrui (& sanè viribus naturæ id fieri neutiquam potest) nihilominus gratiæ divinæ id est proprium, ut animam adversus corpus firmet ac roboret, ut non modò corporis ægritudine non ægrescat, sed etiam vigeat & confirmetur. *Cum infirmior*, dicebat Apostolus, *tunc fortior sum*. Quoties id Martyres sunt experti? qui, cum in cruciatibus summis essent, se liquidissimas animi voluptates sentire fatebantur. Sed illud rarius est: hoc usitatus & communius, ut, qui perfectæ omnium affectionum mortificatione crucifixi vivunt, jucundissimam vitam & beatissimam agant; nihil enim illis potest molestum esse, quibus molestiæ omnes consueverunt esse jucundæ. Unde non illi voluptatem capiant, quibus voluptas est, omni voluptate fraudari? Lignum vitæ crux est, quò qui vescitur, nulla sentit mala, nulla incom-

2. Cor. 2.

v. 10.

incommoda, non agrotat, non senescit,
 non moritur, *Christo confixus sum cruci*, Gal. 2.
 aiebat ille: *Vivo autem jam non ego, vi-* v. 20.
vit verò in me Christus. An non beatus il-
 le est, qui totus in Christū quodammodo cō-
 versus, ac, ut verbō hoc utar, Deificatus
 est? Quid enim aliud erit in patria, bea-
 tum esse, quàm Christum Verbum Patris
 videre? Quod si tum ideo nos visio beatos
 faciet, quia videntes possidebimus eum, &
 similes ei efficiemur; quæ alia potest in
 hac vita beatitudo esse, quàm & hīc simi-
 lem Domino fieri, eique conjungi? Do-
 mino autem in cruce pendenti conjungi
 nemo aliter potest, quàm qui cum eo velit
 in cruce configi. Contemplemur ergo
 octo beatitudines Crucifixi, ut vel hinc
 ad optandam eam felicitatem accenda-
 mur. Prima beatitudo est, quam Dominus
 ipse hoc ordine collocavit: *Beati paupe-* Matth.
res spiritu, quoniam ipsorum est regnum s. v. 3.
cælorum. Hanc primam felicitatem Do-
 minus nobis exhibet, dum ad Calvariae
 montem ductus (qui vel hoc nomine *Cal-*
variae sterilitatem, nuditatem & inopi-
 am significare videbatur) exutus est vesti-
 bus,

bus. Hoc unum ei patrimonium supererat, quippe à Josepho, qui patris ei locò fuerat, nihil habuit, à Matre verò vestem, ut ferunt, ejus manu textam: nudus igitur nudæ cruci affigitur. Tria nos considerabimus, quæ ad paupertatis studium nos excitabunt. Primum militum lulum, deinde titulum regium; tertio ipsum Dominum bonis hujus mundi omnib' exutum. Milites igitur diviserunt sibi Domini vestimenta, & super vestem ejus inconsutilem miserunt sortem. Primum vide, quàm ludicra res sit omnis hujus mundi suppellex, omnes opes: sanè siquid in terris opulentum & locuples erat, illa vestise- rat, quæ omnibus thesauris carior esse debuisset; illam tamen Deus ludo militari subjici, voluit, ut intelligamus, opes, divitias, supellectilem, non esse rem seriam, sed ludò & jocò distrahendam. Quid porro omnis hujus mundi est gloria? quid potentia? quid Regna? quid trabes? quid purpuræ? quid coronæ? nisi Domini vestimenta, qui habet scriptum in vestibulo suo, *Rex Regum, & Dominus Dominantium*; cujus indicium ac symbolum erat

*Apo. 19.
v. 16.*

erat vestis *poderis*, in qua totus erat orbis terrarum, *cujus corona est gloria, Regia vestis confessio*, hoc est, *rerum omnium acclivis & supplex adoratio*: Has ergo suas vestes, quæ per terram diffunduntur (nam & hoc dixit Isaias: *Vidi Dominum sedentem super solium excelsum, & elevatum, & ea, quæ sub ipso erant, replebant templum*, hoc est, ut alij legunt, *fimbriæ vestimentorum ejus*) has, inquam, vestes Dominus ludo militari permittit. Diripiuntur regna & provinciæ, & ut quisque est potentior & audacior, eò plus interdum obtinet. Quid ad te, si cum Domino fixus in cruce es, ista curare? Patere ista utcunque distrahi, & rapi. Quantò faciliùs pereunt, tantò in ijs minùs spem tuam ponere debes; qui cor in thesauris terrenis habet, ubi ærugo & tinea demolitur, & ubi fures effodiunt & furantur, ille facilè cor amittit, ideo monet Rex ille ditissimus: *Divitiæ si affluant, nolite cor apponere*; qui etiam thesaurum suum in sepulchro fertur habuisse, in quo à posterioribus Regibus est inventus, ut, quoties se divitem vellet inspicere, toties cogere-

tur

Sap. 18.

v.24.

Psal.8.

v.7.

Psa.103

v.1.

Isaia6.

v.1.

Psa.61.

v.11.

tur scire, se moriturum, & ad nihil aliud opes, quàm ad pompam funeris conducturas. Deinde & illud contemplare, non temerè in tuis rebus ludi. Vides hos milites, qui videntur ex petulantia & furacitate statim in vestes Domini impetum fecisse, easque ludi temeritati subiecisse: nihil agunt, quod non Prophetæ multò antè præviderint, & prædixerint; nullus illius ludi jactus est, quem Deus non æternò consiliò ac sapientiâ disposuerit ac destinaverit: ludus est militibus, sed Deo mysterium, Prophetis arcanum, Fidelibus documentum. Quoties igitur tuæ res diripiuntur, ac ludum fortunæ factum te dicis & quereris, scito, nihil tecum temerè agi; nam si ne folium quidem cadit super terram sine Patre, hoc est, quin Paterna in eo detegatur Dei providentia, quid tu censes, te rem tuam familiarem, aut ditionem, aut prædium, illius temeritate, illius improbitate, illius negligentia perdidisse? In ludis quoque nostris Deus non ludit: illius ergo voluntati in nos benevolentissimæ nos ubique subjiciamus, & nostras res, ut volet, à quibusvis, ludo aut seriò, agi ferri-

que

que patiamur. Sed erige paululum oculos ab imo ad summum, ac lege titulum: *Rex Judæorum*. Intelligisne, quò id spectet? Regia paupertas. Nunquam Dominus Rex vocatus est, nisi ubi paupertatis, ut ita dicam, ostentationem aliquam fecit, ac pompam exhibuit. Natus est in præsepio ad paupertatis ostensionem; statim tres ab Oriente Reges adfuerunt, qui palam eum Regem vocarunt: *Ubi est, qui natus est Rex Judæorum?* Ingressus est Hierosolymam a sino insidens; quod quid aliud fuit, quàm triumphus paupertatis? quem etiam significare videbantur Apostoli, se vestibus exuentes, easque Domino subster-nentes; statim acclamari coepit ab omnibus: *Osanna filio David, benedictus qui venit in nomine Domini Rex Israel*. Sed nunquam ita pauper visus est, atque cùm in cruce nudus pependit: nunquam igitur ita disertè pronunciatuſ est Rex; nec enim tantùm voce, sed scripto eoque publico, nec tantùm à populo aut exteris, sed à Præside Romano Rex appellatus est. Quis non videt, ita Dominum indicare voluisse, eum Regem esse, qui paupertati studens

dens omnia à se abdicet, omnibus se ex-
 uat, seu solo affectu, sive etiam re ipsa? An
 non illa vox verè Regia est? *Ecce nos re-*
liquimus omnia. Quis enim ita loquere-
 tur, nisi qui totum terrarum orbem sibi
 subditum cogitaret, & quod plus est, lu-
 dibrio haberet, ac longè à se velut calce
 propelleret? De ejusmodi homine dictum
 est: *Omnia subjecisti sub pedibus ejus.*
 Nam qui divitias rem magni æstimandam
 putat, iis que gloriatur, & de ijs sollicitus
 est, eas profectò sub pedibus non habet,
 qui sub ijs est, atque ab ijs velut non ^{levi}
 onere prèmitur; is ergo omnia sub pedi-
 bus habet, qui nullas mundi opes pluris
 facit, quàm reliquum terræ, quod calcat.
 Quid ergo obstat, quò minùs is jure Rex
 vocetur, & quidem terræ universæ Rex?
 Nunc Dominum ipsum contemplemur,
 qui, cùm Rex coeli terræque sit, cùmque
 gloriâ induatur, nudus in summa inopia
 & rerum omnium egestate conspici voluit.
 Quem nunc egestatis pudeat? quis se velit
 opulentum ac divitem videri? Job, cùm
 omnia amisisset, dicebat: *Dominus dedit,*
Dominus abstulit. At Christo Domino,
 qui

Matth.
 19.v.27

Job. i.
 v.21.

qui omnia omnibus dat, homines tum omnia, tum vestes ipsas abstulerant. Noli ergo rerum externarum jacturam ullam pertimescere, aut ægrè ferre, sed, antequam vel homines, vel Dominus per ipsos hæc tibi eripiat, tu ea Domino & hominibus propter ipsum largitor. Experire, quàm bonum, & quàm beatum sit, nihil habere, quod timeas amittere, & cum Domino ne terræ quidem tantum habere, quantum vestigiò premas, sed in cruce pendulum hære, & cuncta mundi hujus velut te inferiora despicere. Nudus eris, at Christum sic indues: pauper eris, imò nullius egens, quia nihil cupies: ad illum proximè accedes, cui propheta canit: *Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges. Beatus, qui intelligit super egenum & pauperem* Christum, ut ejus paupertate dives fiat, eamque in omnibus, quantum possit, imitetur.

*Psal. 15.**v. 2.**Psal. 34.**v. 10.*

Q

CAP.